

Sygn. akt III SK 12/10

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R. Polska Spółki Akcyjnej w Warszawie
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
z udziałem zainteresowanej B. W.
o wstrzymanie dostaw energii elektrycznej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 września 2010 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 października 2009 r.,

- 1. oddała skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) decyzją z dnia 31 października 2007 r. stwierdził, że wstrzymanie w dniu 6 lutego 2007 r. dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej przy ul. J. 43 przez RWE Stoen S.A. (powódka) było nieuzasadnione. Prezes Urzędu ustalił, że pismem z dnia 6 grudnia 2006 r. powódka wezwała B. W. (wnioskodawczyni) do zapłaty w ciągu 7 dni od otrzymania pisma zaległej należności wynoszącej 1327,95 zł informując, że w przypadku nieuregulowania wymienionej należności, sprawa zostanie skierowana do sądu. W piśmie zabrakło pouczenia o skutkach nieuregulowania zaległych opłat w postaci wstrzymania dostaw i wypowiedzenia umowy o dostarczanie energii elektrycznej, nieprawidłowo wyznaczono termin uiszczenia zaległości, a ponadto podana kwota należności obejmowała opłatę za badania laboratoryjne licznika energii elektrycznej, podczas gdy zaległości z takimi należnościami nie uzasadniają wstrzymania dostarczania energii elektrycznej. W kolejnym piśmie powódki z 11 grudnia 2006 r., prawidłowo pouczone wnioskodawczynię o skutkach nieuregulowania zaległych należności, lecz nieprawidłowo wyznaczono termin zapłaty. Wezwanie do zapłaty pod rygorem wstrzymania dostarczania energii w dalszym ciągu opiewało na kwotę obejmującą opłatę za badania laboratoryjne licznika energii elektrycznej. Pismo z dnia 10 stycznia 2007 r. stanowiło wezwanie do zapłaty kwoty 399,55 z tytułu badania laboratoryjnego licznika. Orzekając, że wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej było nieuzasadnione Prezes Urzędu przyjął, że skuteczne doręczenie pism z 6 i 11 grudnia 2006 r. powinno mieć postać doręczenia za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, zaś powódka przedstawił jedynie kopię wyciągu z księgi pocztowej, zawierającej potwierdzenie wysłania powiadomień. Powyższe pisma wysyłane była na adres wnioskodawczyni listami poleconymi bez zwrotnego poświadczenia odbioru. Powódka nie wykazała zatem, by wnioskodawczyni otrzymała wezwanie do uregulowania zaległych opłat za dostarczoną energię i świadczone usługi przesyłowe na dwa tygodnie przed wyznaczonym przez powódkę terminem wstrzymania dostarczania energii.

Powódka zaskarżyła decyzję Prezesa Urzędu odwołaniem, zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego w związku z art. 61 k.c., ponieważ

wnioskodawczyni nie kwestionowała faktu otrzymania wyżej wymienionych pism, była świadoma istnienia zaległości, zaś kwestionowanie wysokości należności nie zwalniało jej z obowiązku zapłaty, a ponadto wstrzymanie dostaw energii nastąpiło po upływie blisko dwóch miesięcy od doręczenia pisma z dnia 11 grudnia 2006 r., zaś wyznaczony przez powódkę termin uwzględniał czas doręczenia przesyłek przez pocztę.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2008 r. oddalił odwołanie powódki. Zdaniem Sądu Okręgowego z art. 6 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne wynika, że aby wstrzymanie dostaw energii było uzasadnione, konieczne jest kumulatywne spełnienie następujących przesłanek: 1) opóźnienie w zapłacie należności za energię powinno wynosić co najmniej miesiąc, 2) odbiorca powinien zostać powiadomiony na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy; 3) od momentu powiadomienia odbiorcy bezskutecznie upłynął dwutygodniowy termin na uregulowanie należności z tytułu dostaw energii elektrycznej. Nie spełnienie choć jednej z wymienionych powyżej przesłanek powoduje zaś, że wstrzymanie dostaw energii jest nieuzasadnione. Następnie Sąd Okręgowy przyjął, że pisma kierowane przez powódkę do wnioskodawczyni nie spełniały przesłanek z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Wyznaczony w piśmie z 11 grudnia 2006 r. termin był zbyt krótki, gdyż nie był liczony od daty doręczenia pisma wnioskodawczyni, lecz od daty wysłania pisma przez powódkę. Sąd Okręgowy stwierdził także, że powiadomienie powinno zawierać podpis osoby uprawnionej do składania oświadczeń woli w imieniu powódki, a pismo z 11 grudnia 2006 r. takiego podpisu nie zawierało. Ponadto, zdaniem Sądu Okręgowego dla skutecznego rozpoczęcia biegu dwutygodniowego terminu od wezwania do uiszczenia zaległości z tytułu dostarczonej energii elektrycznej do wstrzymania dostaw energii, konieczne jest wykazanie, że stosowne oświadczenie woli przedsiębiorstwa energetycznego zostało złożone odbiorcy energii w sposób, który umożliwia drugiej stronie zapoznanie się z jego treścią. Wysyłając oświadczenia za pomocą poczty, przedsiębiorstwo energetyczne powinno wykazać, że pismo z tym oświadczeniem dotarło do drugiej strony w taki sposób, aby mogła się z nim zapoznać, a jeżeli znaczenie ma moment doręczenia oświadczenia, to powinno wykazać chwilę, w

której doręczenie to nastąpiło. Udowodnienie tych okoliczności jest zaś możliwe poprzez przedstawienie zwrotnego poświadczenia odbioru.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacją, zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, art. 6 ust. 3a w związku z art. 73 § 1 i 74 k.c., art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego w związku z art. 61. k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., art. 299 w związku z art. 231 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 22 października 2009 r., oddalił apelację powódki. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pismo kierowane do odbiorcy energii elektrycznej, w którym wzywa się go do zapłaty zaległości pod sankcją wstrzymania dostaw energii, nie jest oświadczeniem woli, ale oświadczeniem wiedzy, ponieważ dopiero po upływie terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo energetyczne będzie mogło złożyć oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy lub wstrzymać dostarczanie energii elektrycznej. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że ani wezwanie z 6 grudnia 2006 r. ani pismo z 10 stycznia 2007 r. nie odpowiadały wymaganiom określonym w art. 6 ust. 3 a Prawa energetycznego. Odmiennie jednak ocenił pismo powódki z 11 grudnia 2006 r., uznając że zawierało ono wszystkie istotne informacje, o których mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Za sporną kwestię Sąd Apelacyjny uznał jedynie sposób, w jaki powódka określiła termin, w którym wnioskodawczyni była zobowiązana do uiszczenia zaległości. Sąd Apelacyjny przyjął, że przedsiębiorstwo energetyczne może wyznaczyć w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, konkretną datę, od której wstrzyma dostarczanie energii, o ile zawiadomienie to zostanie doręczone w terminie wynoszącym nie mniej niż dwa tygodnie przed nadejściem wyznaczonej daty. Początek biegu terminu nie może nastąpić przed uzyskaniem przez odbiorcę informacji o możliwości wstrzymania dostaw energii. Sąd Apelacyjny przyjął, że w braku wyraźnego stanowiska ustawodawcy w tym zakresie, należy przyjąć, że dwutygodniowy termin rozpoczyna bieg od daty doręczenia wezwania. Jednakże na przedsiębiorstwie energetycznym spoczywa ciężar wykazania, że między doręczeniem a wstrzymaniem dostaw energii upłynął bezskutecznie termin dwóch tygodni na uiszczenie zaległości. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko powódki, że

Prawo energetycznego nie nakłada obowiązku doręczenia wezwania do uiszczenia zaległości z tytułu dostarczonej energii elektrycznej za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Musi jednak liczyć się z obowiązkiem wykazania, że wezwanie dotarło do odbiorcy energii w odpowiednim terminie. Tymczasem w niniejszej sprawie powódka przedstawiła jedynie dowód nadania wezwania w dniu 11 grudnia 2006 r. na adres wnioskodawczynie, ale nie wykazała, że zainteresowana otrzymała pismo w odpowiednim terminie. Takim dowodem nie jest zdaniem Sądu Apelacyjnego oświadczenie wnioskodawczynie w jednym z pism procesowym, że w dniu 14 grudnia 2006 r. otrzymała od powódki pismo w sprawie zaległych opłat, gdyż z oświadczenia tego nie wynika, czy otrzymane pismo pochodziło z 6 grudnia, czy 11 grudnia 2006 r. Nawet gdyby przyjąć, że w dniu 14 grudnia 2006 r. wnioskodawczynie otrzymała pismo z dnia 11 grudnia, to wyznaczony w tym piśmie termin zapłaty zaległości pod rygorem wstrzymania dostaw energii był krótszy niż termin dwóch tygodni wynikający z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. W tych okolicznościach powódka nie zachowała trybu określonego w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, zatem nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości zaskarżonej decyzji.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie art. 6 ust. 3a w związku z art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego poprzez nieuprawnione przyjęcie, że nie zostały spełnione kumulatywne przesłanki wymienione w tym przepisie oraz naruszenie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego poprzez błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie, że wyznaczenie terminu do zapłaty w formie oznaczenia daty upływu tego terminu wymaga doręczenia pisma zawierającego tak określony termin na nie mniej niż czternaście dni przed jego nadejściem, mimo iż rzeczywisty termin do uiszczenia należności i oczekiwanie powódki na zapłatę są dłuższe niż dwa tygodnie. Ponadto zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 229 w związku z art. 231 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przyznanego przez zainteresowaną faktu otrzymania w dniu 14 grudnia 2007 r. pisma będącego wezwaniem do uiszczenia zaległości z tytułu dostarczonej energii elektrycznej w rozumieniu art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego oraz art. 7, 75 i 77 k.p.a. poprzez przyjęcie, że to na powódce ciążył obowiązek udowodnienia w toku postępowania administracyjnego

dochowania obowiązków określonych w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości przez orzeczenie co do istoty sprawy i uwzględnienie apelacji powoda w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargą kasacyjną powódki wniosł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powódki nie jest uzasadniona, zaś wyrok Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu.
2. Nieuzasadniony jest zarzut naruszenia art. 229 w związku z art. 231 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie przyznanego przez zainteresowaną faktu otrzymania w dniu 14 grudnia 2007 r. przypomnienia w trybie art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, ponieważ Sąd Apelacyjny uznał doręczenie w dniu 14 grudnia 2006 r. za skuteczne. Z tych samych powodów Sąd Apelacyjny nie naruszył przepisów o rozkładzie ciężaru dowodu, aczkolwiek błędnie wyjaśnił w uzasadnieniu wyroku, że to na powódce spoczywa ciężar udowodnienia, że w przypadku wyznaczenia dokładnej daty uiszczenie zaległych opłat pod rygorem wstrzymania dostarczania energii, wnioskodawczyni otrzymała stosowne wezwanie na co najmniej dwa tygodnie przed upływem tego terminu. Ciężar dowodu w tym zakresie, analogicznie jak w sprawach z zakresu ochrony konkurencji (wyrok SN z 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III SK 5/09), spoczywa na Prezesie Urzędu, do którego należy wykazanie, że wstrzymanie dostarczania energii było nieuzasadnione. Oznacza to, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne przedstawia dowód nadania stosownej przesyłki na adres odbiorcy zalegającego z zapłatą za świadczenia objęte dyspozycją art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, to Prezes Urzędu powinien ustalić, kiedy przedmiotowe wezwanie zostało doręczone adresatowi.
3. W okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Przepis ten wyważa

między interesami stron umowy sprzedaży energii elektrycznej, obwarowując dodatkowymi ograniczeniami możliwość wstrzymania dostarczania energii elektrycznej przez dostawcę. Wprowadzenie takich ograniczeń podyktowane jest cywilizacyjnym znaczeniem dostępu do energii elektrycznej we współczesnym społeczeństwie oraz dotkliwymi skutkami wstrzymania dostaw dla niesumiennego odbiorcy. Skutki te są często nieproporcjonalne w stosunku do szkody, jaką ponosi dostawca energii wskutek opóźnienia w zapłacie należności za dostarczoną energię. Stąd konieczność poinformowania odbiorcy energii o możliwości wstrzymania dalszych dostaw energii elektrycznej, bez względu na powód opóźnienia, w przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Wyważenie interesów dostawców i odbiorców energii nie może jednak prowadzić do obwarowania możliwości skorzystania z uprawnienia do wstrzymania dostaw energii wymogami, które nie znajdują uzasadnienia w *ratio legis* unormowania wynikającego z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.

4. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Apelacyjny, którymi związany jest Sąd Najwyższy wynika, że pismo z dnia 11 grudnia 2006 r. zostało doręczone zainteresowanej w dniu 14 grudnia 2006 r., wyznaczony w nim termin zapłaty upływał 27 grudnia 2006 r., termin ten upłynął bezskutecznie, zaś powódka wstrzymała dostawy energii w dniu 6 lutego 2007 r. Sporne w niniejszej sprawie jest, czy dostawca energii może skorzystać z prawa do wstrzymania dostarczania energii tylko w przypadku wezwania odbiorcy energii do uiszczenia zaległości odpowiadającego dokładnie wymogom ustanowionym w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, czy też dostawca energii może skorzystać z tego prawa także w przypadku wadliwego poinformowania odbiorcy energii o konsekwencjach nieuiszczenia zaległości z tytułu dostarczonej energii. Zdaniem Sądu drugiej instancji, aby wstrzymanie energii nie zostało uznane za nieuzasadnione, konieczne jest by wezwanie odbiorcy energii do uiszczenia zaległych opłat było zgodne z dyspozycją art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Jakiegokolwiek naruszenie wymogów przewidzianych w tym przepisie w odniesieniu do treści wezwania

powoduje, że jest ono nieskuteczne, a wstrzymanie dostaw energii jest nieuzasadnione bez względu na to, czy nastąpiło przed upływem terminu 14 dni liczonych od doręczenia wezwania odbiorcy energii, czy też po upływie tego terminu. W tym ujęciu jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne wyznaczy odbiorcy energii inny termin niż 14 dni, nie może skorzystać z prawa do jednostronnego wstrzymania dostaw energii. Z kolei powód, że wstrzymanie dostaw energii jest uzasadnione, jeżeli odbiorca energii otrzymał wezwanie do uiszczenia zaległości, bezskutecznie upłynął ustawowy termin 14 dni, nawet gdy dostawca energii błędnie wyznaczył krótszy termin, lecz faktyczne wstrzymanie dostaw miało miejsce już po upływie terminu z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.

5. Zgodnie z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo energetyczne może wstrzymać dostarczania energii elektrycznej, gdy spełnione są następujące przesłanki: 1) odbiorca zwleka z zapłatą za pobraną energię albo świadczone usługi przez okres co najmniej miesiąca po upływie terminu płatności, 2) odbiorca został poinformowany przez przedsiębiorstwo energetyczne o zamiarze wypowiedzenia umowy, 3) informacja została przekazana pisemnie, 4) odbiorcy wyznaczono dodatkowy termin zapłaty. Przepis ten wyczerpująco określa warunki, od spełnienia których uzależnione jest powstanie po stronie przedsiębiorstwa energetycznego uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii. Na przedsiębiorstwie energetycznym, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego ciąży obowiązek informacyjny o określonej treści. Jeżeli zmierza wstrzymać dostarczanie energii bez ryzyka uznania takiego wstrzymania za nieuzasadnione, ma obowiązek poinformować na piśmie odbiorcę energii o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii. Przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Prawa energetycznego nie musi przy tym w każdym przypadku wskazywać, że w przypadku bezskutecznego upływu terminu wypowiedzie przedmiotową umowę. Może ograniczyć się do pouczenia odbiorcy energii, że po upływie dodatkowego terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego wstrzyma się z dostarczaniem energii elektrycznej, bez

wypowiadania umowy sprzedaży. Jednostronne wypowiedzenie umowy jest bowiem dalej idącym uprawnieniem od powstrzymania się od jej realizacji, w sytuacji gdy druga strona umowy nie wykonuje ciążących na niej zobowiązań. Ponadto, gdyby wstrzymanie dostarczania energii było uzależnione od wypowiedzenia umowy sprzedaży energii, niemożliwe byłoby zrealizowanie dyspozycji art. 6 ust. 3b Prawa energetycznego, nakazującego niezwłoczne wznowienie dostarczania energii elektrycznej, jeżeli ustały przyczyny uzasadniające wstrzymanie jej dostarczania. Przepisy ustawy zastrzegają dla powiadomienia odbiorcy energii formę pisemną. Nie określają natomiast, w jakiej formie pismo informujące o możliwości wstrzymania dostaw energii elektrycznej ma zostać dostarczone odbiorcy. W tym zakresie Sąd Najwyższy podziela stanowisko doktryny, zgodnie z którym dozwolona jest każda forma doręczenia powiadomienia odbiorcy. Do stwierdzenia doręczenia nie jest konieczne wysłanie potwierdzenia za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Niewątpliwie, jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny, wykorzystanie w tym celu przesyłki poleconej jest wystarczające do wykazania, że powiadomienie zostało odbiorcy doręczone. Potwierdzenie odbioru takiego powiadomienia przez odbiorcę energii bezpośrednio, bądź w sposób odpowiadający instytucji doręczenia zastępczego, rozpoczyna bieg dodatkowego terminu czternastu dni, po upływie którego dostawca energii elektrycznej może wstrzymać dostawy.

6. Dodatkowo, w myśl art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przedsiębiorstwo energetyczne zobligowane jest wyznaczyć w piśmie informującym o takim zamiarze dodatkowy termin do zapłaty należności. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne nie poinformuje o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii lub o zamiarze wstrzymania dostarczania energii lub nie wyznaczy dodatkowego terminu, wstrzymanie dostarczania energii jest nieuzasadnione. Analogicznie jest w przypadku, gdy wstrzymanie dostarczania energii ma miejsce przed upływem terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego.
7. Przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego ogranicza się do ustanowienia obowiązku wyznaczenia dodatkowego terminu, który wynosi dwa tygodnie.

Przepis ten milczy o zasadach obliczania tego terminu. Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko Sądów orzekających w niniejszej sprawie, zgodnie z którym termin ten rozpoczyna swój bieg od daty doręczenia stosownego wezwania odbiorcy energii do uiszczenia zapłaty za energię elektryczną. To jednak, czy termin ten – w przypadku określenia konkretnej daty, do której odbiorca powinien uiścić należności o których mowa w art. 6 ust. 3a ustawy – został wyznaczony poprawnie (to jest czy wskazana data upływa na dwa tygodnie licząc od daty doręczenia pisma informującego o zamiarze wypowiedzenia umowy sprzedaży energii) nie oznacza, że materializacja uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii uzależniona jest od prawidłowego wyznaczenia terminu. Okoliczność ta ma znaczenie z perspektywy oceny, czy wstrzymanie dostaw energii w konkretnym przypadku było uzasadnione.

8. Podczas gdy poinformowanie o możliwości wstrzymania dostarczania energii ma nakłonić odbiorcę do uiszczenia zaległych opłat za dostarczanie energii elektrycznej, dodatkowy termin, liczony od daty doręczenia pisma informującego o zamiarze wstrzymania dostarczania energii elektrycznej podyktowany jest względami ochrony słabszej strony umowy sprzedaży energii elektrycznej, czyli konsumenta usługi określonej w tej umowie. *Ratio legis* nałożenia takiego obowiązku informacyjnego, jak przewidziany w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, na dostawcę energii elektrycznej polega na uświadomieniu odbiorcy istnienia zaległości, gdy powstała ona wskutek przeoczenia lub okoliczności życiowych oraz umożliwieniu zabezpieczenia odpowiednich środków na pokrycie powstałej zaległości. Do realizacji tego celu nie jest konieczne pozbawienie dostawcy energii elektrycznej możliwości wstrzymania dostaw energii nierzetelnemu odbiorcy, gdy dodatkowy termin, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego został błędnie określony. Stąd też mając na względzie wskazaną powyżej konieczność wyważania między interesami dostawców i odbiorców energii Sąd Najwyższy w obecnym składzie przyjmuje, że jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne wyznaczyło błędnie termin dodatkowy na uiszczenie zaległości, lecz dostarczanie energii wstrzymało po upływie terminu

obliczonego zgodnie z przyjętą w niniejszej sprawie przez Sądy obu instancji interpretacją art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, to wstrzymanie dostarczania energii elektrycznej nie było nieuzasadnione. Powyższy pogląd znajduje zastosowanie tylko w tych sprawach, w których błędne wyznaczenie terminu polegało na wskazaniu konkretnej daty, która ze względu na dzień doręczenia odbiorcy pisma dostawcy energii nadeszła przed upływem dwóch tygodni liczonych zgodnie z interpretacją art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego przyjętą w niniejszej sprawie, natomiast data ta została wyznaczona w taki sposób, że przedsiębiorstwo energetyczne mogło racjonalnie oczekiwać, że pismo informujące o zamiarze wstrzymania dostaw energii dotrze do odbiorcy w terminie pozwalającym na zakończenie biegu dwóch tygodni, o których mowa w art. 6 ust. 3a ustawy w dniu wyznaczonym w przedmiotowym wezwaniu.

9. Mimo, iż wyrok Sądu Apelacyjnego został oparty na odmiennej ocenie skutków nieprawidłowego wyznaczenia terminu, o którym mowa w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego, orzeczenie nie narusza prawa, gdyż z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika, że wystosowane przez powoda wezwanie do uiszczenia zaległości opiewało na kwotę obejmującą należności z innego tytułu, niż objęte zakresem normowania wskazanego powyżej przepisu (opłata za badania laboratoryjne licznika energii elektrycznej). Ze względu na wskazane powyżej *ratio legis* przedsiębiorstwo energetyczne nie może wykorzystywać instytucji wstrzymania dostaw energii z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego do egzekwowania od odbiorców energii zaległości z innych tytułów niż wymienione w tym przepisie. Przepis art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego należy interpretować w taki sposób, że do materializacji przewidzianego w nim uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii niezbędne jest, by zamierzający skorzystać z tego prawa dostawca energii elektrycznej, wezwał do uiszczenia – pod rygorem wstrzymania dostaw - jedynie zaległości z tytułu sprzedaży energii i wyświadczonych usług, które bezpośrednio związane są z jej dostarczeniem. Wezwanie do uiszczenia kwoty opiewającej na należności z innych tytułów nie skutkuje powstaniem uprawnienia do wstrzymania dostarczania energii.

10. Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 w zw. z art. 108 § 1 oraz art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.